

Copyright - Zac Poonen (1995)

*Tato kniha podléhá autorským právům, aby se zabránilo zneužití.
Bez písemného souhlasu autora nesmí být
vytištěna ani přeložena.*

*Povolení je však uděleno ke stažení nebo tisku kterékoli části této knihy
za předpokladu, že je distribuována zdarma,
za předpokladu, že nebudou prováděny žádné změny
a za předpokladu, že bude uvedeno jméno a adresa autora,
a pokud toto prohlášení o autorských právech bude uvedeno
na každém výtisku.*

*Pro další informace prosím kontaktujte:
vydavatele*

OBSAH

- 1. Skutečná pravda o zlu**
 - 2. Skutečná pravda o hříchu**
 - 3. Skutečná pravda o našem svědomí**
 - 4. Skutečná pravda o odpuštění**
 - 5. Skutečná pravda o pokání**
 - 6. Skutečná pravda o víře**
 - 7. Skutečná pravda o záchraně**
 - 8. Skutečná pravda o věčnosti**
-

KAPITOLA PRVNÍ

SKUTEČNÁ PRAVDA O ZLU

Jedno z největších tajemství na světě, kterému se lidé usilovně snaží porozumět, je tajemství původu zla. Kde se vzalo zlo ve světě, který stvořil Bůh, jenž je moudrý a dobrý?

Proč má zlo všude na světě vždycky ve všem navrch? Proč je všude tolik nemocí, chudoby, bolesti a utrpení? Nemá Bůh zájem nám pomoci? To jsou otázky, které vyžadují odpověď a Bible na ně odpověď má.

Než ale pokročíme dál, ujasněme si některá fakta, která se týkají Boha.

Bůh existuje od věčnosti. Nemá počátek. Žije mimo omezení, které známe jako čas. Chápat to je pro člověka nesnadné. Je to tím, že lidská mysl není s to pojmout Boží moudrost, jako šálek nemůže pojmout vody oceánu.

První verš Bible začíná slovy:

„Na počátku Bůh...” (Gn 1,1). (Genesis je první z 66 knih v Bibli, Božím slově. Veškeré odkazy v této publikaci uvedené v závorkách odkazují na některou z biblických knih.)

Bible se nesnaží vysvětlovat, že Bůh existoval od věčnosti, dříve než začal čas. Jednoduše to konstatuje jako fakt.

V Bibli je Bůh zjevován jako Ten, kdo touží po osobním vztahu s námi lidmi. Není člověk ve smyslu, jak chápeme osobu. Je Duch, nekonečný v každém smyslu, ve svém charakteru neměnný, stále týž v každém čase. Je všemocný, vševědoucí, nekonečně moudrý, nekonečně láskyplný a nekonečně čistý.

Boží nekonečná láska je naprosto nesobecká. Od samého počátku se touží podělit o svou radost a své štěstí s druhými.

Stvořil proto živé bytosti. Nejprve stvořil milióny andělů, aby s nimi sdílel svou slávu a štěstí. To bylo dávno před tím, než vůbec stvořil člověka.

Mezi anděly stvořil Bůh jednoho, který měl být jejich vůdcem. Jeho jméno bylo Lucifer. To jméno, ačkoli je dnes považováno za špatné, bylo kdysi jménem nejznamenitějšího, nejmoudřejšího a nejkrásnějšího z andělů, jenž byl jejich hlavou.

Ohledně Lucifera Bůh řekl:

„Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný... Byl jsi pomazaným cherubem, určil jsem tě za ochránce... byl jsi dokonalý ode dne svého stvoření, dokud se

v tobě nenašla podlost” (Ez 28,12-15). Na rozdíl od hvězd nebo stromů, které Bůh stvořil, měl Lucifer a ostatní andělé svobodnou vůli a mohli se rozhodnout, zda Boha poslechnou nebo ne.

Svobodná vůle je základním předpokladem, aby osoba mohla být morální bytostí. Hvězdy nebo stromy nemohou jednat dobře či zle, protože nemají možnost volby. Jsou implicitně podřízeny Božímu řádu, protože jim při stvoření nebyla dána možnost svobodné volby. Proto se ani nemohou stát Božími syny. Robot vyrobený vynálezcem bude vykonávat každý příkaz, ke kterému byl naprogramován a na rozdíl od jeho vlastního syna nebude nikdy odmítnout! Robot se ale nikdy nestane synem!

Dalším základním předpokladem, aby osoba mohla být morální bytostí je svědomí. Ptáci a zvěř mohou volit, udělat to či ono. Nejsou ale morálními bytostmi, protože nemají svědomí. Nemohou být svatí ani hříšní. Nemohou být Božími syny, protože Bůh je morální bytost.

Ptáci ani zvířata nemohou být vašimi dětmi.

Můžete vycvičit psa, aby poslušně prováděl veškeré příkazy, které mu dáte. Nemůže ale být vašim synem, protože váš syn musí mít vaši vlastní přirozenost – a tu váš pes nemá.

Bůh ale člověka učinil podle své podoby. Tím nám umožňuje stát se jeho dětmi.

Svědomí je ten hlas v nás, který nám připomíná, že jsme morální bytosti a usvědčuje nás, když přestoupíme Boží zákony.

Andělé byli stvořeni se svobodnou vůlí a svědomím. Tím, že byli morální bytosti, byli v Božím stvoření unikátní. Lucifer, jejich představený, ale začal mít brzy myšlenky a ambice, které nebyly dobré.

A právě to bylo počátkem zla na světě.

Nejenže Luciferovy myšlenky nebyly dobré, ony byly pyšné, vzpurné a plné nespokojenosti.

Svět byl do té doby dokonale ryzí. Nyní ale zlo pozvedlo svou ohavnou hlavu v srdci stvořené bytosti, které byla dána svobodná vůle.

Mějte na paměti, že zlo mělo svůj počátek v srdci. Nejprve nedošlo k vnějšímu skutku. Zlo začíná v srdci i dnes.

Mějte také na paměti, že první hřích, díky němuž vešlo zlo do světa, byla pýcha. Bůh pak vyhnal Lucifera ze své bezprostřední přítomnosti. Od toho dne je označován jako Satan.

Bible mluví o svržení Satana takto:

„Jak jsi spadl z nebe, ó Lucifere, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! A v srdci sis říkal: ‚Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit.‘ Teď jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy” (Iz 14,12-15).

Než byl ale Lucifer vyhnán, podařilo se mu získat množství dalších andělů, kteří se k němu přidali v jeho rebelii. Přidaly se k němu milióny andělů – ve skutečnosti jedna třetina veškerých andělů, kteří jsou v nebesích (jak čteme ve Zjevení 12,4). Bůh vyhnal Lucifera a s ním i je. Tito padlí andělé jsou zlí duchové (démoni), kteří dnes obtěžují a trápí lidi.

Možná vás obtěžovali zlí duchové nebo lidé, kteří proti vám použili černou magii. Pokud ano, Bible má pro vás dobrou zprávu. Můžete být naprosto a navždy osvobozeni od jejich obtěžování.

Čtete Bibli pečlivě a až ji dočtete, uvidíte, jaké zázraky může pro vás Bůh udělat.

Někdo si nyní může klást otázku: „Je-li Satan původcem všeho zla na světě, proč Bůh jeho i všechny zlé duchy nezničí?“

Bůh by to jistě mohl udělat v okamžiku, pokud by chtěl.

On ale nechce.

To ukazuje na to, že Bůh ve své nekonečné moudrosti, má své důvody, proč nechat Satana a demony dál existovat. Zčásti proto, že Satana využívá, aby lidem dělal život na zemi těžký, nejistý a nebezpečný a aby se tak obraceli k Bohu a zamýšleli se nad věčností, místo aby zde na zemi hledali pouhé potěšení.

Kdyby byl život na zemi velice pohodlný, bez nemocí, utrpení, chudoby nebo bídy, sotva by kdo vůbec přemýšlel o Bohu. Bůh tedy využívá vši té bídy a nejistoty pozemského života, aby nás v našem nedostatku přiměl o něm přemýšlet a k němu se obracet.

Všechny potíže, nemoci a zkoušky, se kterými Satan přichází do vašeho života, dopouští milující Bůh, aby vás přiměl se obrátit k němu. V tomto smyslu jsou vyjádřením Boží lásky k vám.

To je poselství Bible.

Slyšel jsem příběh o podnikateli, který kdysi býval blízko Bohu. Když jeho firma začala prosperovat, sklouzl od Boha pryč. Starší jeho sboru s ním opakovaně hovořili a snažili se ho obracet zpět k Pánu. On byl ale velice zaneprázdněn svými obchody. Jednoho dne jedovatý had uštkl nejmladšího z jeho tří synů a bylo to s ním velmi vážné. Lékaři se již vzdali vši naděje. Otec si začal hluboce zoufat a poslal pro jednoho ze starších sboru, aby přišel a za chlapce se modlil. Ten starší byl velice moudrý muž. Přišel a modlil se: „Pane, děkuji, žeš poslal toho hada, aby uštknul to dítě. Já jsem nebyl jakkoli schopen tu rodinu přimět, aby o tobě začali přemýšlet. To, co mně se nepodařilo během šesti let, se tomu hadovi podařilo během chvilky! Nyní, když dostali tuto lekci, Pane, uzdrav to dítě a dej, aby nikdy více nepotřebovali další hady, kteří by jim tě opět museli připomenout.“

Jsou lidé, kteří o Bohu nepřemýšlí, dokud se jednoho dne nedostanou do nemocnice s rakovinou nebo jinou vážnou nemocí. Pak najednou začnou přemýšlet o Bohu a obrací se k němu, aby byli zachráněni. Nevyléčitelné nemoci, choroby, chudoba a mnoho dalšího zla na

tomto světě Bůh používá, aby lidi odvrátil od jejich hříchu. Tak je vede, aby našli svůj věčný domov v nebesích. Tímto způsobem Bůh používá zlo, které Satan působí, aby lidi zachránil z jeho spárů a přinesl jim spásu.

Tak Bůh vyzrává nad Satanem znovu a znovu.

Satan se tak sám dostává do jámy, kterou kope jiným.

Dalším důvodem, proč Bůh ponechává Satana, je pročišťování Boží děti.

Podívejme se třeba na oheň. Od počátku světa ohněm zahynuly milióny lidí, a přesto kvůli tomu nikdo nepřestává oheň používat. Proč? Protože díky ohni můžeme vařit potravu, mohou létat letadla, jezdit auta, fungovat stroje. Oheň se používá i k pročišťování zlata. Takže oheň, ačkoli je nebezpečný a může uškodit, je hojně a s užitkem využíván.

Stejně tak, ačkoli je Satan zlý a hledá, jak by lidi svedl, Bůh toho dokáže využít. Satanovi je dovoleno Boží děti pokoušet (podrobovat testu) skrze ohně nejrůznějších zkoušek a pokušení, aby se mohli stát svatými a ryzími, jako zlato prošlé ohněm.

Vidíme tedy, že ačkoli Bůh by uměl odstranit veškeré zlo ze světa během okamžiku, nečiní tak, protože jeho pomocí vede k cíli svůj slavný plán.

KAPITOLA DRUHÁ

SKUTEČNÁ PRAVDA O HŘÍCHU

Proč se někteří lidé často chovají jako zvířata?

Odpověď zní: Protože se zajímají pouze o své tělesné potřeby a svou existenci na této zemi.

Jaké zájmy mají zvířata? Jídlo, spánek a pohlavní uspokojení. To je vše. A pokud člověk má pouze tytéž potřeby, můžeme říci, že sestoupil na zvířecí úroveň.

Bůh ale nestvořil člověka, aby byl jako ta zvířata. Stvořil nás, abychom byli jako On – morální a přímí, s ryzím charakterem, dokázali se ovládat a neotročili nízkým pudům.

To, že jsme chytřejší než zvířata a že jsme vzdělaní, nás nečiní lepšími, než jsou ona! Dokonce i chytří, vzdělaní lidé jsou otroci chamtivosti, sobeckosti, sexuálních chtíčů, hněvu atd.

Kdesi v nás je něco hlubšího než naše mysl - je to náš duch. Díky němu jsme si vědomi Boha. To nemá žádné zvíře.

Jak jsme si pověděli v předešlé kapitole, Bůh nás učinil jako morální bytosti schopné svobodného rozhodování. Svoboda rozhodování s sebou ale nese nebezpečí dát přednost sobě a nepodřídit se Božím zákonům. Bůh byl ale ochoten podstoupit takové riziko, protože toužil po dětech, které se pro něho rozhodnou svobodně.

Veškerý chaos, zmatek, nemoci a zlo ve světě jsou přímým důsledkem neposlušnosti Boha a naslouchání ďáblu.

Prvním mužem a ženou, které Bůh stvořil, byli Adam a Eva. V den, kdy je Bůh učinil, byli ve stavu nevinnosti. K tomu, aby se mohli stát svatými, museli mít možnost volby. Aby mohli mít možnost volby, muselo tu být pokušení, jinak by nemohli odmítnout zlo a přilnout k Bohu. Proto Bůh dovolil, aby Satan přišel a pokoušel je.

Můžeme se o tom dočíst v první knize Bible (Gn 2 a 3).

Mezi nevinností a svatostí je velký rozdíl. Nevinnost je to, co vidíme na malém děťátku. Chcete-li vidět, jaký byl Adam při stvoření, podívejte se na miminko. Je nevinné, nezná dobro ani zlo. Takový malý človíček není ale svatý, ani osvědčený. Této dokonalosti může dosáhnout, když roste a činí rozhodnutí; odmítá zlo a volí Boha.

Když odmítáme přijmout nabídku pokušení, budujeme svůj charakter. Jste tím, čím jste, na základě toho, jaké volby jste ve svém životě doposud učinili.

Jsou-li ostatní okolo vás lepší než vy, je to tím, že ve svém životě učinili lepší rozhodnutí než vy. Všichni se denně rozhodujeme, a tyto volby určují, jací jednou budeme.

Když Bůh učinil prvního muže a ženu, dal jim příležitost stát se svatými tím, že dovolil, aby je Satan pokoušel. Uvedl je do zahrady a řekl jim, že mohou jíst z každého stromu, kromě jednoho. To byla ta zkouška.

V podstatě to byl velice snadný test, protože v zahradě byly tisíce nádherných stromů s lákavým ovocem a mohli jíst z každého stromu, kromě jednoho. V tomto jednoduchém testu poslušnosti ale selhali.

Satan totiž přišel do zahrady a pokoušel je slovy, že pokud by pojedli ze zakázaného stromu, byli by jako Bůh. Pokušení, kterému v té chvíli čelili, nespočívalo v pouhém pojetí ovoce z onoho stromu, ale v tom, že když si usmyslí, mohou být jako Bůh.

Právě po tom kdysi zatoužil on sám a nyní vemluvil Adamovi a Evě, aby po tom zatoužili i oni. Ovšem, mluvil lži. A byly to stejné lži jako ty, jimiž svádí lidi dnes. A tak, jako padají následkem jeho lží lidi dnes, padli tehdy oni. Neposlechli Boha a stihl je stejný osud, jako předtím Satana. Byli vyhnáni z Boží přítomnosti.

O všech podrobnostech této události se můžete dočíst v první knize Bible, Genesis, ve 3. kapitole.

Adam a Eva se domnívali, že neuposlechnutí Božího příkazu jim zajistí Boží vševědoucnost a nezávislost. Stali se ale svobodnými? Naopak! Stali se Satanovými otroky. Skutečně svobodnými se můžeme stát jedině poslušností Božích příkazů.

V tomto Satan klame tolik lidí. Říká jim, že když si opravdu chtějí užít života, mají ignorovat Boží zákony.

Nyní víme, jak hřích usadil v lidské rase.

Adam a Eva učinili ten den v zahradě Eden veledůležité rozhodnutí. To zapříčinilo celoživotní důsledky pro ně i pro jejich potomky.

Všechna rozhodnutí, která v životě učiníme, nesou své ovoce. Všichni musíme sklídit, co jsme zaseli. Často dokonce naše děti sklízí trpké plody naší setby. V případě Adama, on i jeho žena museli odejít z Boží přítomnosti na zbytek svého života.

Nemysleme si tedy, že malá rozhodnutí, která činíme dnes, jsou nedůležitá nebo že jednou nebudeme sklízet, co jsme dnes zaseli. Bůh dovoluje, abychom byli zkoušeni a pokoušeni prostřednictvím nejrůznějších lidí a nejrůznějších situací, abychom mohli před Bohem prokázat, že po něm toužíme víc, než po čemkoli na světě. To je smysl každého pokušení, kterým procházíme: dokázat, že Stvořitele si ceníme více než věci stvořených.

Jádrem všeho hříchu je dávat přednost stvořenému nebo sobě před Stvořitelem. Je to volba vlastní cesty místo té Boží. Je to hledat své potěšení místo hledat, jak se líbit Bohu. Hřích není jen cizoložství, vražda nebo krádež. Je to chtít si dělat věci po svém. Svéhlavost, kterou vidíme u malého dítěte, je počátkem hříchu. Hřích přebývá v přirozenosti každého dítěte od narození a jak roste, usiluje prosadit si svou, uchvacuje a bojuje s druhými dětmi, aby dostalo, co chce.

Když dospějeme, příliš se nelišíme od toho, jací jsme byli jako děti. Jsme jen chytřejší a měníme své metody! Stejní zůstávají dokonce kultivovaní lidé. Svou sobeckost, závist, žádosťivost či svůj chtíč pouze skrývají za maskou laskavosti a často dokonce náboženství!

Hřích prostupuje celou naši bytost. Hřích se nedá zbavit náboženským cvičením, jako posty, modlitbami, poutěmi či sebeovládáním. Z hříchu nás může osvobodit jen Bůh.

Bůh ale musí čekat dokud nepoznáme, že hřích je zlem, jakým je. Ježíš jednou řekl, že nepřišel povolát „spravedlivé“, ale hříšníky. To neznamená, že by někteří na zemi byli spravedliví a ostatní hříšníci. Řekl to sarkasticky těm samospravedlivým náboženským lidem, kteří se považovali za svaté. Ježíš tím řekl, že nemůže spasit ty, kdo hledí laskavými očima na sebe a mají se za „spravedlivé“.

Pouze ti, kdo zjistí, že jsou nemocní, půjdou k lékaři. Podobně i my ze všeho nejvíce potřebujeme zjistit, že jsme hříšní. Ať patříme k jakémukoli náboženství, všichni jsme hříšníci. Zhřešili jsme proti svatým Božím zákonům myšlenkami, slovy, skutky, postoji a motivy.

Na Boží standardy jsme zdaleka nedosáhli.

Vliv hříchu na naši duši je ničivější než vliv nemoci na naše tělo.

Uvědomujeme si to?

Jak vnímáte AIDS – tu obávanou sexuálně přenášenou nemoc, která se šíří dnešním světem?

Lidé se obávají nákazy AIDS natolik, že se bojí jít kamkoli, kde je někdo nakažený. Hřích je ještě horší – poškozujeme naši duši a navenek to není zjevné. Důsledky hříchu jsou ale mnohem vážnější, než důsledky AIDS. Ničí nám život, činí nás nešťastnými na tomto světě a nakonec nás zničí na věčnosti, pokud od něho nebudeme zachráněni.

KAPITOLA TŘETÍ

SKUTEČNÁ PRAVDA O NAŠEM SVĚDOMÍ

Svědomí, které jsme při stvoření dostali, nám neustále připomíná, že jsme morální bytosti. Svědomí je Boží hlas v našem nitru, který nám říká, že jsme zodpovědní za své jednání. Jednoho dne se budeme muset Bohu zodpovídat za způsob, jakým jsme žili.

Nejsme jako zvířata, která nemají svědomí. Zvířata nejsou morální bytosti, a nebudou se proto muset Bohu zodpovídat za nic. Když zvíře pojde, je konec. U lidí to tak ale není. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu a je věčnou bytostí.

Nám jednou nastane den soudu. Tehdy vše, co jsme udělali, řekli a mysleli během celého svého života se opět vynoří v naší mysli a Bůh to zhodnotí. Bude nás soudit podle měřítek svých svatých zákonů, které nám dal v Bibli. Tehdy se budeme muset Bohu zodpovídat za každý skutek, slovo i myšlenku.

Bible říká: „Lidem je určeno jednou zemřít a pak přijde soud“ (Žd 9,2).

Mnoho lidí zde na zemi unikne trestu. Až nakonec přijdou před Boží soud, budou souzeni podle práva. Podobně mnoho lidí nebylo nikdy oceněno nebo odměněno zde na zemi za všechno to dobré, co učinili druhým. Ti dostanou svou odměnu až Kristus přijde zpět na zem.

Když se budeme muset jednoho dne zodpovídat Bohu ze všeho, co jsme dělali, je důležité, abychom vždy naslouchali svému svědomí.

Svědomí je jedním z největších Božích darů člověku. Je to jako „dar bolesti“ v těle. Většina z nás bolest chápe pouze jako nepříjemnost. Neuvědomujeme si, že bolest je obrovské požehnání pro náš život. Prostřednictvím bolesti nás tělo upozorňuje, že něco někde není

v pořádku. Je to první signál, který tělo vysílá. Je to varování před nemocí. Kdyby nebylo bolesti, nevěděli bychom ani, že máme nemoc a mohli bychom zemřít. Je to právě bolest, co nás chrání, abychom nezemřeli předčasně.

Malomocní necítí bolest. Následkem lepry odumírají nervové buňky a člověk ztrácí veškerou citlivost k bolesti. Malomocný si může poranit chodidlo hřebíkem a nic necítit. Noha se zanítí a on stále nic necítí. Nakonec se to zhorší natolik, že nezbude než nohu amputovat – to vše jen proto, že přišel o „požehnání“ bolesti.

Svědomy je jako bolest. Varuje nás, když přestoupíme Boží zákony, když zamýšlíme hřešit nebo když jsme zhřešili. Pokud ignorujeme varovné signály svědomí a jdeme proti němu, potlačujeme postupně citlivost k hříchu. Po čase pak na hřích přestaneme být citliví úplně. Svědomí nám odumře - staneme se duchovně malomocnými. Budeme pak jako zvířata, která nemají svědomí. To je důvodem, proč někteří lidé jednají hůře než zvířata. Konečným údělem takového způsobu života pak je věčné odsouzení.

Všichni víme, že jsme hříšní, protože nám to dosvědčuje naše svědomí. Nikdy se nesnažme pocit viny setrást, protože je to jako „požehnání“ bolesti. Říká nám, že jsme duchovně nemocní a že potřebujeme uzdravení. Svědomí je největší z Božích darů člověku.

Ježíš přirovnal svědomí k očím (Lk 11,34nn). Oči jsou v těle nejčistší, protože jsou denně neustále smývány slzami.

Kdykoli víčka mrknou (a to se děje tisíckrát za den, aniž bychom si to uvědomovali), oči se omývají od prachu. Seběmenší smítko prachu podráždí oko a přiměje nás ustát v práci, dokud ho z oka nedostaneme pryč.

Takto se musíme chovat ke svému svědomí – neustále ho udržovat v čistotě.

Naše hříchy může odpouštět a smývat jedině Bůh. Chodit před ním ve světle a denně mu vyznávat každý svůj hřích je jediný způsob, jak své svědomí můžeme uchovávat bez pocitu viny.

Odpuštění hříchů ale NENÍ laciné.

KAPITOLA ČTVRTÁ

SKUTEČNÁ PRAVDA O ODPUŠTĚNÍ

Jak nám Bůh může odpustit hříchy?

Bůh je spravedlivý. Lidské hříchy nemůže odpustit přehlížením. To by nebylo spravedlivé.

Je svatý a spravedlivý, a proto musí hřích potrestat.

Je ale také plný lásky, a proto umožnil, aby naše hříchly mohly být odpuštěny.

Všechna náboženství učí, že člověk má být dobrý, laskavý a pravdivý. To vlastně říká, jací máme být, když jsou nám hříchly odpuštěny.

Dobrota, laskavost a pravdivost jsou jako dům. Základem toho domu je odpuštění hříchů.

Nejdůležitější částí budovy jsou její základy.

Odpuštění hříchů bylo pro Boha těžší a bolestivější, než stvořit svět.

Když tvořil svět, řekl pouhé slovo a svět okamžitě vznikl.

Hříchly ale nemůže odpustit tak, že vyřkne slovo.

Měly-li být lidské hříchly odpuštěny, existoval jediný způsob.

Bůh se musel stát člověkem, být jako my.

Musel si projít stejnými pokušeními a boji, které máme my jako lidské bytosti a sám měl zemřít jako oběť, zástupně potrestán za náš hřích.

Trestem za hřích není utrpení, nemoc nebo chudoba či to, že by se někdo opět narodil do nižší společenské vrstvy nebo něco jiného. Je to věčná smrt - věčné odloučení od Boha.

Fyzická smrt je odloučení od fyzického těla. Duchovní smrt je odloučení od Boha, jenž je Zdrojem veškerého života.

Dobré skutky, které konáte a v budoucnu vykonáte, nemohou nikdy usmířit nebo odčinit zlo z minulosti. Hřích je dluh, který máme vůči Božím zákonům. Pokud jsme například porušili zákony tím, že jsme stát ošidili na daních, stát nám nemůže prominout, když slíbíme, že napříště budeme daně platit řádně. Ani nápad. I když v budoucnu budeme daně platit poctivě, budeme muset vyrovnat dluhy z minula. Stejně je tomu s hříchem.

I kdybychom v budoucnu mohli vykonat sebevíce dobrých skutků, stejně budeme muset zaplatit za hříchly spáchané v minulosti.

Mimoto Bible říká, že: „i naše nejlepší skutky jsou v Božích očích jako špinavé hadry“ (Iz 64,5).

Bůh oceňuje dobré skutky. Avšak ani ty nejlepší skutky nedosahují standardů Boží svatosti, neboť On je nekonečně svatý. Naše dobré skutky nejsou tedy dost dobré a tím jsme v bezvýchodné situaci, protože pro člověka neexistuje cesta, jak se dostat do Boží přítomnosti.

Jsme tedy beznadějně ztraceni.

Bůh ve své neskonalé lásce již ale připravil cestu, jak člověku hřích odpustit.

Lidská mysl není s to pochopit Boha v jeho všestrannosti. Bible o Bohu zjevuje, že je jeden. Přesto mluví o Trojici osob této Jedinosti – o Otci, Synu (ve smyslu, že má stejnou přirozenost jako Otec, nikoli, že je jím zplozen) a o Duchu svatém – které jsou si navzájem rovny.

Je nemožné, aby naše lidská mysl pochopila, jak samostatné osoby mohou být Jeden Bůh. Osoby vnímáme jako různá těla. Bůh je ale Duch. Naše mysl má svá omezení a nemůže proto komplexně pochopit Boží přirozenost.

Jako pes nedokáže pochopit věci, které chápe člověk, jsou věci týkající se Boha, které jsou nepochopitelné pro člověka. Můžeme o něm vědět jen to, co se nám Bůh rozhodl zjevit v Bibli. Více ne.

Chytrému psu možná na příklad dokážete vysvětlit, že $1 + 1 + 1 = 3$, když mu předložíte tři kosti a jednu po druhé je budete sčítat. Zkuste mu ale vysvětlit násobení, že $1 \times 1 \times 1 = 1$. Zjistíte, že ani nejchytřejší pes to nepochopí.

My lidé ale víme dobře, že součin tří jedniček je roven jedné.

Bůh nás přesahuje mnohem více, než my přesahujeme psy.

Pes by se musel stát člověkem, aby pochopil násobilku.

My sami bychom museli stát Bohem, abychom pochopili Boha.

Není tedy překvapující, pokud nedokážeme pochopit, že Bůh je Tři Osoby a přesto Jeden Bůh. Ačkoli to však nedokážeme pochopit, víme, že je to pravda, protože nám to říká Bůh ve svém slově.

Mnozí používají lidskou logiku a říkají, že když Bůh je všudypřítomný, musí být v každém člověku, zvířeti, rostlině a v každém nábožensky uctívaném objektu. Tak se to jeví logické nepatrné lidské mysli, která nechápe Boží věci.

Tak je to ale naprosto nesprávně. Bůh je všudypřítomný ve smyslu, že ví o všem, co se děje kdekoli. Jistě ale není v pekle, ačkoli ví, co se tam děje.

Pravý význam pekla (věčného trestu hříšníků), je „místo, kde Bůh není“. Tím se stává utrpení hříšníků nesnesitelným.

Bůh tedy rozhodně nepřebývá v každém člověku.

Pro záchranu lidstva od věčného trestu za hřích poslal Bůh svého Syna, aby se narodil jako dítě skrze pannu nadpřirozeným působením Ducha svatého před asi 2000 lety.

Je to Ježíš Kristus.

Když vyrůstal z dítěte v dospělého muže, zakoušel veškerá pokušení, jaká přicházejí na každého člověka. Ve všech těch pokušeních zvítězil.

Nikdy v ničem nezhřešil.

Bůh Otec dovolil, aby byl Ježíš Kristus, Syn, ve svých asi 33 letech zajat bezbožnými lidmi a ukřižován na kříži. Na kříži se stal prokletím za nás a nesl potrestání za hříchy lidstva. V tom vidíme obrovskou Boží lásku.

Když Ježíš Kristus prolil svou krev a zemřel na kříži, zaplatil spravedlivou cenu za náš hřích.

Nároky justiční spravedlnosti byly naplněny.

Třetí den po pohřbu vzkřísil Bůh Ježíše Krista z mrtvých a poskytl tak důkaz, že jeho oběť na kříži přijal.

Jsou dvě skutečnosti, jimiž Bůh dokazuje, že Bůh je jen jeden a že vtělení Boha na zem bylo jediné:

(1) Pán Ježíš Kristus byl jediný, kdo zemřel za hříchy světa.

(2) Pán Ježíš Kristus byl jediný, kdo se vrátil živý poté, co zemřel a již více neumírá. Tím dokazuje, že porazil největšího nepřítele, smrt.

Na zemi takto strávil ještě dalších 40 dní a pak odešel do nebe, kde je dodnes.

Před svým odchodem slíbil, že se jednoho dne vrátí, aby soudil svět a panoval nad ním spravedlivě a pokojně. Jeho opětovný příchod na zem mají předcházet určitá znamení, na která upozornil předem.

Když vidíme, jak se ta znamení dnes naplňují, víme, že jeho druhý příchod je velmi, velmi blízko.

Je důležité, abyste, než se vrátí na zem, přijali odpuštění, které vám Bůh v Kristu nabízí.

KAPITOLA PÁTÁ

SKUTEČNÁ PRAVDA O POKÁNÍ

Následkem hříchu je smrt ducha – to je, jak jsme si již ukázali, být na věky vyloučen z přítomnosti živého Boha. To prožil Ježíš na kříži, když ho Otec opustil.

Ježíš, jsa Bůh, a proto věčný ve svém nitru, mohl během krátké doby, kdy byl na kříži a na tři hodiny nastala tma, zakusit agónii opuštění Bohem na věky. Tak prožil muka věčného pekla, v nichž jsme se měli ocitnout na celou věčnost.

Nesl na sobě odplatu za náš hřích. Dokud ale osobně nepřijmeme od Boha odpuštění hříchů, není nám odpuštěno a nejsme zbaveni zmíněného trestu. To je důvod, proč mnoho lidí na světě zůstává ve stavu neodpuštění, ačkoli i za ně Kristus zemřel.

Kristus zemřel za hříchy celého světa, za lidi všech náboženství, a ne pouze za hříchy křesťanů.

Abyste mohli přijmout to, co Bůh za vás získal skrze Kristovu smrt, musíte nejprve činit pokání ze svých hříchů. To je, že skutečně litujete, že jste žili hříšně a že upřímně toužíte odvrátit se od každého hříchu, kterého jste si u sebe vědomi.

Zpočátku vaše svědomí není citlivé vůči tomu, co se Bohu líbí a co ne. Proto je nemožné, abyste se ihned odvrátili ode všeho, co je Bohu nemilé. Bůh je realista a nepožaduje nemožné. Žádá od vás pouze ochotu vzdát se všeho, co je mu nemilé.

Můžete začít tím, že se odvrátíte od věcí, ze kterých vás vaše svědomí usvědčuje.

Možná nebudete dost silní, abyste se vzdali svých zlovyků. I v tomto Bůh plně rozumí vaši slabost. Neočekává, že na to máte sílu. Klade vám jen otázku: „Jsi *ochoten* vzdát se těch návyků?“ Když uvidí, že jste upřímní a že se skutečně chcete zbavit všeho, co je hříšné, přijme vás takové, jací právě jste, i když zatím stále prohráváte s mnoha zlovyky.

Jak úžasná je ta dobrá zpráva.

Jedním z důkazů, že jste ochotni zříci se svých starých hříšných způsobů, je patrný na vaší ochotě napravit to, co jste před tím pokazili. I zde Bůh chápe vaše omezené možnosti.

Existuje tisíce chyb a hříchů, které jste dříve udělali a nebudete je možná moci urovnat, bez ohledu na to, jak moc se o to budete snažit. Jsou ale takové, které zvládnete. Bůh od vás očekává, že urovnáte jen to, na co stačíte.

Pokud jste například odcizili peníze, měli byste být ochotni je vrátit, jakmile si ten obnos naspoříte. Pokud jste někomu ublížili slovem a pamatujete si to, musíte být ochotní osobně (nebo dopisem) požádat toho člověka o odpuštění. To jsou činy, na kterých Bůh testuje vaši upřímnost a pokoru. Pomáhá pouze pokornému.

Bez Boží pomoci není záchrany.

Bible definuje pravé pokání slovy: „odvrátit se od model k Bohu“ (1Te 1,9).

Co je modlářství? **Především** je to přikládat nějaké stvořené věci vyšší hodnotu nebo pořadí než Stvořiteli – ať už jsou těmi stvořenými věcmi peníze, krásná žena, vlastní pověst nebo cokoli jiného.

Dát přednost jakékoli věci je modlářství – je to totiž uctívání stvořené věci místo Stvořitele – a to je kořenem každého hříchu. Bůh nenávidí takové modlářství, protože zabírá místo v lidském srdci, které patří Bohu, a člověka tak ničí.

Modly mohou být vyrobené předměty, které mají představovat boha, kterého člověk uctívá. Je ale nemožné, aby člověk svými rukama vymodeloval nebo namaloval cokoli, co by alespoň vzdáleně připomínalo nádherného, úžasného a všemohoucího Stvořitele univerza. Je to urážka Boha Stvořitele, učinit jeho zpodobení podle obrazu čehokoli, co stvořil.

Bůh je Duch a oku je neviditelný. Všem nám dal svědomí, které by nám ho dnem i nocí připomínalo. Často se však stává, že naslouchání hlasu svědomí nahradíme náboženskými aktivitami a slavnostmi.

Když lidé porušují Boží zákony a nehodlají na tom v budoucnu nic měnit, snaží se utišit hlas svého svědomí tím, že se zúčastňují nejrůznějších náboženských obřadů a aktivit. Mají za to, že Bůh jim odpustí mnoho jejich hříchů, kvůli obětem a skutkům, které konají. To je ale omyl.

Bůh nehledí na náboženské obřady a aktivity, které konáme. Hledí k srdci, zda uvidí, že nasloucháme svému svědomí nebo ne.

Pokání tedy znamená odvrátit se od modlářství všeho druhu. Pravé pokání je, když se odvrátíme od stvořených věcí ke Stvořiteli a řekneme mu: „Všemohoucí Bože, Ty jediný jsi hoden, abych Tě uctíval a sloužil Ti. Je mi líto, že jsem do teď uctíval stvořené věci. Od této chvíle budeš v mém životě zcela svrchovaný.“

Pokání v žádném případě není to, že někdo odejde ze zaměstnání nebo od rodiny a jde někam do lesa nebo do hor stát se poustevníkem.

Bůh chce, abychom měli rodiny a řádně pracovali, abychom si zajistili své živobytí.

Vydělávat peníze není hřích. Hříchem ale je milovat více peníze než Boha.

Není hříchem užívat pohodlí moderní civilizace. Hříchem ale je milovat pohodlí více než Boha.

Bůh stvořil lidské tělo tak, aby mohlo zakoušet potěšení jídla, spánku a sexuálního uspokojení.

Na ničem z toho není nic špatného.

Nemusíme se stydět za sexuální touhy o nic více, než se stydíme za hlad nebo únavu!! Nemůžeme ale krást jídlo, když máme hlad a nemůžeme spát, když máme být v zaměstnání a pracovat!!

Stejně tak je nepřípustné dopustit se násilí na druhé osobě, abychom uspokojili svou sexuální touhu. Bůh ustanovil manželství a očekává, že jeden muž bude mít jednu ženu, takže sexuální

potřeby mohou být uspokojovány. Mimo manželství je jakýkoli sexuální vztah hříchem. Pokání musíme činit ze všech sexuálních hříchů, opustit je a v upřímnosti se obrátit k Bohu.

Další hřích, ze kterého musíte činit pokání a zřeknout se ho, je neodpuštění vůči druhým. Pokud chcete, aby vám Bůh odpustil, musíte odpustit všem, kteří nějak ublížili vám.

S druhými musíte jednat tak, jak jedná Bůh s vámi. Pokud nejste ochotní to tak dělat, Bůh neodpustí vám.

Pán Ježíš Kristus řekl: „jestliže však lidem jejich provinění neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše provinění“ (Mt 6,15).

Možná se vám zdá příliš těžké odpustit někomu, kdo vám velmi ublížil. V takovém případě v motlitbě proste Boha, aby vám pomohl tomu člověku odpustit

Moc všemohoucího Boha bude připravena vám pomoci. Nic vám nebude nemožné, když vám pomáhá Bůh svou mocí, která stačí na všechno!

Bůh může odpustit všechny naše hříchy, jakkoli jsou velké nebo zlé – jen ale pokud z nich činíme pokání – totiž, pokud jich skutečně litujeme a upřímně se chceme odvrátit od svých starých hříšných cest.

KAPITOLA ŠESTÁ

SKUTEČNÁ PRAVDA O VÍŘE

Máme-li za sebou pokání, dalším požadavkem pro přijetí odpuštění je víra.

Bible říká: „jste zachráněni milostí skrze víru“ (Ef 2,8).

Milost je shůry podaná Boží ruka plná nebeských požehnání. Víra je naše ruka vztažená vzhůru. Tou přijímáme od Boha požehnání.

Jak jsme si řekli dříve, Bůh nechce, abychom byli nemyslícími roboty, kteří vykonávají, k čemu byli naprogramováni. To opravdu nechce. Chce, abychom činili rozhodnutí.

Věříte, že Bůh je dobrý a velmi vás miluje?

Věříte, že tento Bůh poslal svého Syna Pána Ježíše Krista, aby zemřel na kříži za vaše hříchy a že ho Bůh třetího dne vzkřísil z mrtvých a že dnes žije v nebesích?

Pokud ano, můžete nyní přijmout odpuštění, které vám Bůh nabízí. Nemusíte s tím čekat.

Není jiného jména pod sluncem, kromě jména Pána Ježíše Krista, v němž je možná záchrana od hříchu. Pokud ho chcete přijmout jako svého Pána a Spasitele, je to jako s manželstvím. Základem je opustit vše a přilnout k Němu. Jako žena, která navždy odmítne všechny své milence a přilne ke svému manželovi, k němu jako jedinému, na celý svůj další život.

Bible přirovnává náš vztah s Pánem Ježíšem Kristem k duchovnímu manželství, kde on sám je naším duchovním manželem. Nemůžete tedy říci, že chcete přijmout Krista a přitom dále ctít jiné bohy nebo se k takovým modlit. Musíte učinit volbu.

Chcete-li takovou volbu učinit, nyní je čas.

Poklekněte a zavřete oči a řekněte Bohu tato slova. Slyší vás, ať jste kdekoli. Poslouchá vás se zájmem. Myslete na to, co říkáte a mluvte pomalu:

„Pane Ježíši Kriste, jsem hříšník a chci se plně odvrátit ode všech svých hříchů. Věřím, že jsi zemřel za všechny moje hříchy a že jsi vstal z mrtvých a že žiješ. Prosím, odpusť mi všechny moje hříchy. Přijď do mého srdce, žij v něm a od nynějška buď navždy Pánem mého života. Opouštím všechny dosavadní bohy a od teď chci ctít jen tebe.“

Je to velmi jednoduchá modlitba; netrvá ani minutu. Budete-li se ji ale modlit upřímně, vaše duše bude zachráněna na věky. V té chvíli se stanete Božím dítětem.

Není to žádná kouzelná formule, která požehná všechny, kdo ji zopakují jako papoušek. Vše záleží na upřímnosti vašeho srdce. Myslíte-li vážně co říkáte, Bůh vám hříchy odpustí, přijme vás a učiní z vás své dítě. Jestliže nejste upřímní, nepromění vás to.

Bůh na nikoho nikdy nevyvíjí jakýkoli nátlak, aby přijal Krista do svého života. Nebude to dělat ani žádný skutečný křesťan. Obrácení pod nátlakem není žádné obrácení.

Ujištění, že nám skutečně bylo odpuštěno, že nás Bůh přijal a že nás učinil svými dětmi, je velmi důležité. Bůh nechce, abychom zůstali bez tohoto ujištění. Bůh dává své ujištění skrze Ducha svatého přicházejícího do našich srdcí, který nám potvrzuje, že jsme Boží děti. Bůh nás ujišťuje skrze sliby, které dal v Bibli, ve svém psaném Slově.

Pán Ježíš Kristus řekl: „Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven (J 6,37).“

Na tento Kristův slib, který platí na věky, se můžeme naprosto spolehnout.

Modlili jste se teď tuto modlitbu k Pánu Ježíši Kristu? Pak jste k Němu skutečně přišli a můžete si být jisti, že vás neodmítl. Přijal vás. Pokud jste vykonali svůj díl a přišli k Němu, můžete si být jisti, že Bůh vykonal svůj díl a přijal vás.

Nesmíte nyní dávat na pocity, zda se *cítíte* Bohem přijati nebo ne. Pocity jsou spjaty s fyzickým tělem a v duchovních věcech mohou naprosto zavádět.

Spoléhat na pocity je jako stavět svůj dům na písku. Svou víru musíme opřít o Boží sliby v Božím slově. To je jako stavět na skále.

Jakmile máte jistotu, že jste se stali Božím dítětem, měli byste učinit veřejné vyznání. Bible říká, že to, čemu věříte srdcem, musíte vyznat ústy. Proto musíte vyznat svými rty, že Ježíš Kristus je nyní váš Spasitel a Pán. Musíte povědět svým přátelům a příbuzným, že Kristus vám odpustil hříchy a že je nyní jediným Pánem vašeho života.

Musíte také vyznat svůj vztah s Kristem skrze křest. Co možná nejdříve, jakmile jste učinili rozhodnutí dát svoje srdce a život Kristu, musíte být pokřtěni. Křest není náboženský rituál. Je to veřejné svědectví Bohu, lidem, andělům a Satanu, že nyní patříte už jen Ježíši Kristu.

Během křtu vás jiný křesťan cele ponoří do vody (v řece nebo v bazénu) ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého a pak vás pozvedne z vody ven. Tímto jednoduchým aktem dosvědčujete, že starý člověk, jímž jste byli, zemřel a vy jste ho nechali symbolicky pohřbít ponořením celého těla do vody.

Vystoupením z vody potvrzujete, že nyní jste novým člověkem (vzkříšeným z mrtvých, v duchovním smyslu), který se touží líbit pouze Bohu.

Nestali jste se ještě dokonalými. Na tom budeme pracovat po celý svůj život. Změnilo se ale nasměrování vašeho života. Nyní už nechcete více hřešit nebo dělat věci, které se Bohu nelíbí.

Nyní jste získali občanství v nebesích a stali jste se Božími dětmi.

KAPITOLA SEDMÁ

SKUTEČNÁ PRAVDA O ZÁCHRANĚ

Jméno „Ježíš“ znamená „Spasitel“.

S tímto jménem přišel na tuto zem, protože právě to přišel vykonat – spasit (zachránit) lidi z jejich hříchů.

Záchrana je více než odpuštění.

Dovolte mi ilustraci, na níž vysvětlím rozdíl.

Řekněme, že opravují ulici u našeho domu a vykopali tam hlubokou jámu. Svému malému synovi říkám: „Nechod' blízko k té jámě, abys do ní nespádl.“ Dejme tomu, že mě neposlechne a jde blíž, aby se podíval dovnitř. Uklouzne a spadne dolů. Ze dna tři metry hlubokého výkopu pak křičí a volá mě.

Když přijdu, říká mi, že je mu opravdu líto, že mě neposlechl a prosí za odpuštění. Mohl bych mu na to říci: „Dobrá, synku, odpouštím ti“ a odejít. Odpustil jsem mu? Ano. Ale nezachránil.

Záchrana je více než odpuštění. Abych ho zachránil, musel bych ho vytáhnout z té jámy, do které sklouzl.

A přesně to přišel Ježíš udělat pro nás. To, že nám hříchy odpouští, nestačí. On nás od nich přišel zachránit!

My všichni jsme sklouzli do hluboké jámy hříchu tím, že jsme neuposlechli své svědomí opět a opět. V této situaci, pokud by nám Bůh mohl odpustit, bylo by to už tak úžasná zpráva. Dobrá zpráva Kristova není jen v tom, že nám odpouští, ale že nás dokonce zachraňuje z moci hříchu.

Záchranu (spásu) zakoušíme ve 3 časech – v minulém, přítomném a budoucím. Nejdříve musíme být zachráněni od odplaty hříchu. Pak musíme být zachráněni od moci hříchu. A nakonec budeme zachráněni od samotné přítomnosti hříchu, jakmile vejdem do nebe.

První část záchrany se týká odpuštění našich hříchů – sejmutí viny za dřívější hříchy.

To ale nestačí. Potřebujeme Boží pomoc, abychom mohli žít spravedlivě nyní i nadále. A k tomu nám Bůh dává svoji moc.

Slyšel jsem příběh z psychiatrické kliniky, kde lidé, kteří nebyli mentálně v pořádku byli přijati k léčbě. Používali tam test, kterých chtěli zjistit, zda někteří z jejich pacientů byli vyléčení natolik, že jsou schopni rozumně uvažovat. Dali takového pacienta na pokoj, kde z kohoutku neustále tekla voda. Dali mu mop a kýbl a požádali ho, aby stíral podlahu dosucha. Pokud se o to snažil aniž by nejprve zavřel kohoutek, mělo to indikovat, že ke zdravému rozumu ještě nepřišel.

To je i náš problém. V našem nitru existuje kohoutek, ze kterého neustále vytéká hřích. Ježíš stírá hříchy, kterých jsme se dopustili. Avšak nejen to! Dává nám i moc ten kohoutek zavřít! Bez toho by evangelium nebylo dobrou zprávou.

Evangelium (dobrou zprávu) Bible popisuje slovy: „je to Boží moc k záchraně“ (Ř 1,16)

Prvním zdrojem moci je Bible. Boží slovo je mocná zbraň, která nám může pomoci zvítězit nad pokušením. V Bibli čteme, že sám Ježíš přemáhal Satanova pokušení mocí Božího slova (Mt 4,1-11).

Proto si musíme navyknout denně číst Boží slovo, aby Bůh skrze ně k nám mohl mluvit a posilovat nás pro boje každodenního života.

Mladým mužům Bible říká: „jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a přemohli jste toho Zlého“ (1J 2,14)

Druhým zdrojem moci je Duch svatý, který přichází, aby v nás žil. Chce v nás žít nepřetržitě, mluvit k nám denně, posilovat nás do životních bojů a být nám nápomocen v následování Ježíše v jeho šlépějích jako jeho učedníci. Musíme prosit Boha, aby nás naplňoval Duchem svatým neustále.

Pán Ježíš Kristus řekl: „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kteří ho žádají“ (Lk 11,13).

Třetím zdrojem moci je společenství s druhými křesťany, se kterými jsme jedné mysli.

Když je mnoho uhlíků v ohni pohromadě, všechny krásně hoří. Když jeden uhlík vytáhnete (i když je to ten, který hoří nejjasněji), po chvíli vyhasne. Tak tomu bude i s námi, když budeme zkoušet žít pro Boha osamoceně, bez společenství s druhými křesťany. Zde ale musíme být opatrní, neboť ne všichni, kdo se nazývají „křesťané“, opravdovými křesťany také jsou.

Ve skutečnosti bezpečný odhad říká, že 90% těch, kdo se nazývají křesťany, nejsou Boží děti (nehledě na to, ke které skupině nebo denominaci patří). Neučinili osobní rozhodnutí, ohledně rozchodu s hříchem a přijetím Krista za Pána nad svým životem. Považují se za křesťany, protože se narodili v křesťanské rodině.

Takovým, kteří jsou křesťany jen podle jména, se musíme vyhýbat a hledat společenství s těmi, kteří se křesťany stali vědomě skrze zkušenost s Bohem a kteří usilují následovat Ježíše Krista v každodenním životě.

Když jsme přijali Krista jako svého Pána a Spasitele, Bible říká, že jsme se narodili z Ducha a jsme Boží děti. Bůh je nyní naším Otcem. A jako pozemští otcové, i Bůh dychtí poskytnout nám vše, co potřebujeme k životu na zemi, duchovně i fyzicky.

Pán Ježíš Kristus řekl, že pokud máme na prvním místě ve svém životě Boží zájmy, pak vše ostatní, co na zemi potřebujeme, nám bude přidáno.

Jinými slovy: „Váš nebeský Otec ví, co potřebujete a dá vám to, když mu dáte ve vašem životě první místo a budete žít, jak si přeje, abyste žili“ (Mt 6,32n)

Jednou z největších výsad, které mají Boží děti, je modlitba – mluvit se všemohoucím Bohem a slyšet mluvit Boha k sobě ve svém duchu. Bůh k nám běžně nemluví tak, že bychom to mohli vnímat sluchem, ale mluví k našemu duchu v nás a tento jeho hlas je právě tak skutečný, jako hlas slyšitelný. Ježíš nás povzbuzuje, abychom Bohu říkali o všem, co nás tíží.

Mnoho lidí tiše trpí, protože nemají, komu by o svém trápení mohli povědět. Boží dítě ale má Otce v nebesích, kterému může říci všechno. Může také důvěřovat, že nebeský Otec mu dá všechno, co na zemi potřebuje.

Pán Ježíš Kristus nás učí, že můžeme věci změnit, když prosíme Boha, aby je změnil. To je zázrak modlitby. Nemusíme fatalisticky přijmout vše, co se nám stane (s tím, že „Cokoli se děje, je Boží vůle“) pokud něco škodí nám nebo našim rodinám. Fatalismus je něco jiného, než podřízení se Boží vůli. Bůh nás povzbuzuje, abychom prosili o to, co potřebujeme.

V Bibli máme zaslíbení: „Bůh naplní každou vaši potřebu“ (Fp 4,19).

Jako moudrý otec, Bůh nám nedá všechno, co chceme a za co ho prosíme. Dá nám to, co potřebujeme a co vidí, že je pro nás dobré.

Bůh je dobrý a nechce, aby na jeho děti přišlo někdy něco zlého. Můžeme tedy k němu přijít směle a prosit ho, aby nás vysvobodil od všeho zlého.

Na světě je mnoho lidí, kteří mají potíže vlivem působení čarodějnictví nebo černé magie, kterou proti nim někdo použil. Pokud jste dali své srdce a život Kristu, nemohou vám už takové satanské snahy ublížit. Můžete pozvednout jméno Pána Ježíše Krista (který porazil Satana) a vyhnat ho.

Žádné čarování ani černá magie vám ani vašim dětem už nikdy nemohou ublížit, když se jim postavíte ve jménu Ježíše Krista. Moc jakéhokoli kouzla uplatněného na vás, může být odražena právě teď – v tuto chvíli, budete-li se dovolávat jména Pána Ježíše Krista, aby vám přineslo záchranu.

Bible říká, že smrtí na kříži, Ježíš porazil Satana a zbavil ho moci. To se již stalo. Stejně jako u odpuštění hříchů, i zde platí, že Satanova porážka se ve vašem životě nenaplní dokud to osobně nepřijmete.

Ježíš „svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest ďábla), a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví“ (Žd 2,14n).

„Poddejte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás“ (Jk 4,7).

I potom, co se staneme Božími dětmi, Bůh bude ďáblu dovolovat, aby nás pokoušel – to totiž slouží k posilování, abychom byli silní. Nyní již máme moc Ducha svatého, který v nás přebývá, aby nám dával sílu odprovat Satana a odrážet jeho útoky.

Bůh v žádném případě nezaslíbil, že jeho děti na zemi budou žít bez zkoušek a potíží.

Bůh chce, abychom byli drsní a silní a ne jako děti bohatých rodičů, které jsou hýčkáním od narození rozmazlené. Silnými nás udělá, když dovolí, abychom v životě procházeli zkouškami a souženými stejně jako ostatní lidé.

Právě díky těmto zkouškám poznáváme Boha lépe, neboť v každé situaci zakoušíme jeho zázračnou pomoc.

KAPITOLA OSMÁ

SKUTEČNÁ PRAVDA O VĚČNOSTI

Pro toho, kdo se stal Božím dítětem, mají věčné věci větší hodnotu než věci časné. Nebeské hodnoty jsou pro něj důležitější než pozemské.

Když před 2000 lety Pán Ježíš Kristus poté, co vstal z mrtvých, vystoupil do nebe, slíbil, že se vrátí zpět na zem.

Jde o tzv. „druhý Kristův příchod“.

Je to nastávající velká událost ve světové historii.

Boží děti vědí, že v den, kdy se Kristus vrátí na tuto zem, budou muset Bohu „vydat počet“ (podat účetní zprávu) celého svého života.

Život v tomto světě je pouhým úsekem na naší cestě k věčnosti. Je to zkušební období. V životních okolnostech nás Bůh testuje, aby se projevilo, zda upřednostňujeme věčné nebeské věci před pozemskými věcmi tohoto světa.

Jsme-li moudří, volíme věci, které mají věčnou hodnotu.

Malé dítě, které nezná hodnoty bankovek si mezi jinými vybere pestrobarevnou s jasnými barvami, ačkoli její hodnota je velice nízká. Pokud dáváme přednost věcem tohoto světa před věcmi věčnosti a nebes, jsme jako malé děti.

V Bibli Bůh jasně říká, že tento svět se vším, co na něm je, zanikne.

Žít pro časné věci tohoto světa je jako ukládat peníze v bance, která brzo zkrachuje.

Modří ukládají peníze do bank, které jsou stabilní. Ve stejném smyslu platí, že ti, kdo jsou skutečně moudří, budou žít pro věci, které mají věčnou hodnotu – charakter, čistota, láska, dobrotivost, odpuštění, pokora atd., což je právě to jediné, co můžeme vzít s sebou, když opouštíme tuto zem.

Bible říká, že definitivní konec těch, kdo umírají bez pokání ze svých hříchů, bude strašný.

„Lidem je určeno jednou zemřít, a potom je čeká soud“ (Žd 9,27).

Jakmile člověk zemře, nemá již více příležitost se změnit. Bůh nemá možnost ho změnit, protože nedělá nic proti jeho vůli. Změnit nás Bůh může jen zde na zemi, pokud jsme ochotni se nechat změnit.

Nastane den, kdy každý člověk, který kdy na zemi žil, bude vzkříšen a vyjde z hrobu, aby se Bohu zodpovídal z toho, jak žil. Bible říká, že budou dvě vzkříšení – mrtvá těla, která se rozpadla v prach opět tělesně ožijí působením nadpřirozené Boží moci.

Při prvním vzkříšení vstanou spravedliví – ti, kteří přijali Krista za svého Zachránce a jimž jsou odpuštěny hříchy a během svého pozemského života se stali Božími dětmi.

Při druhém vzkříšení vstanou ti, kdo odmítli odpuštění, které jim Bůh nabídl v Kristu Ježíši a v tomto stavu zemřeli. Když člověk zemře, aniž činil pokání ze svých hříchů a jeho hříchy tudíž nejsou skrze Krista odpuštěny, bude jednoho dne souzen před soudným stolcem Božím,

kde se shlédne celý jeho život. Tak se před celým univerzem prokáže, že si pro své hříchy, jichž se nikdy nezžekl a neopustil je, zaslouží věčný trest.

Satan, který se stal původcem všeho zla a uvedl člověka do hříchu také obdrží svůj věčný trest.

Ti ale, kteří se pokořili a uznali své hříchy, vyznali je a opustili a přijali Boží nabídku odpuštění skrze Kristovu smrt na kříži, vstoupí do Boží přítomnosti a budou s ním přebývat věčně.

Nebe je místo čistoty, pokoje a radosti, kde Boží andělé a ti z lidí, kteří byli zachráněni od svých hříchů, budou uctívat a chválit Boha a sloužit mu nejrůznějším způsobem po celou věčnost.

Tam se radostně setkáme se svými milými, kteří opustili tuto zem před námi, pokud se stali Božími dětmi a ohledně své záchrany se spolehli na Krista.

Skutečné Boží dítě se těší na tento slavný den, kdy bude už navždy s Bohem.

Jak zareagujete, když nyní znáte skutečnou pravdu? Modlili jste se tu modlitbu a prosili Pána Ježíše Krista, aby vám odpustil vaše hříchy a učinil vás Božím dítětem? Jestliže Bůh nyní mluví k vašemu srdci, modlete se. Nikdo z nás neví, kdy zemře a opustí tuto zem. Jeden z nadcházejících dní bude naším posledním dnem na této zemi. Než ten den přijde, ujistěte se, že vaše hříchy jsou odpuštěny a že jste připraveni setkat se s Bohem.

*Copyright - Zac Poonen (1995)
This book has been copyrighted to prevent misuse.
It should not be reprinted or translated without
written permission from the author.*

*Permission is however given for any part of this book
to be downloaded and printed
provided it is for FREE distribution,
provided NO ALTERATIONS are made,
provided the AUTHOR'S NAME AND ADDRESS are mentioned,
and provided this copyright notice is included
in each printout.*

*For further details, please contact:
[The Publisher](#)*
